

Elképesztő új sorozat a **Kingdom of the Wicked**
– Gonoszok királysága bestsellerszerzőjétől!

STALKING JACK THE RIPPER

Hasfelmetsző Jack nyomában

fine
selection

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

KERRI MANISCALCO

K E R R I M A N I S C A L C O

S T A L K I N G

J A C K T H E

R I P P E R

H a s f e l m e t s z ő J a c k n y o m á b a n

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*Az én drága Nagyimnak,
aki mindig is odavolt a jó krimikért*

ELŐSZÓ

Ez a könyv, amit most a kezében tartasz, több szempontból is első.

Ez a legelső mű, amit vadonatúj kiadónk, a *JIMMY Patterson Books* megjelentet.

Egyúttal ez a legelső young adult regényünk is. Friss és lebilincselő írásmódja miatt esett rá a választás, és mert a *Hasfelmetsző* rejtélyét még ma is számos legenda övezi.

És első abban is, hogy ez a könyv Kerri Maniscalco első regénye.

Már a legelső mondatok után tudtam, hogy imádni fogom a történetét.

Kerri elmés, rendkívül képszerű írói hangja, valamint precíz feszültség- és érzelemvezetése számomra már abból a pár szóból is megmutatkozott. A *Hasfelmetsző Jack nyomában* hangulatos cselekménye telis-tele van hátborzongató fordulatokkal, de ígérem, hogy a lebilincselő kezdést követően is maradéktalanul megfelel majd az elvárásaitoknak. A történet ugyan a viktoriánus Londonban játszódik, a bámulatos és nyughatatlanul elszánt Audrey Rose azonban csodálatos módon akár a mi korunkba is beilleszkedhetne az ő modern jellemével.

Kiadónknál szívügyünknek tekintjük, hogy olyan könyveket jelentessünk meg, amelyeknek ifjú olvasóink amint a végére értek, nyomban azt kiáltásák: „Jöhet a következő!”. Legelsőként a *Hasfelmetsző Jack nyomában*-t kínáljuk az olvasóinknak, és nem kétlem, hogy kitűnő szolgálatot tesz majd a misszióknak – és ez még csak a kezdet.

– James Patterson

„Ha! vért kíván, mondják; vér vért kíván!”¹

– MACBETH, 3. FELVONÁS, 4. SZÍN

WILLIAM SHAKESPEARE

¹ Szász Károly fordítása

J. M. Beattie, *Post-Mortem Methods* [A boncolás módszertana], 1915

(„3. ábra: A bőr kifeszítése és a bonckés helyes tartása
az első bemetszés megtételéhez”)

EGY AZ ELSŐ BEMETSZÉS

DR. JONATHAN WADSWORTH LABORATÓRIUMA,
HIGHGATE
1888. AUGUSZTUS 30.

Mutató- és hüvelykujjamat a jéghideg húusra helyeztem, hogy egy pontos húzással kifeszítsem a szegycsont felett a bőrt. Épp ahogy a nagybátyám is mutatta.

Semmiképp sem ronthattam el az első bemetszést.

Elég sokáig időztem a penge elhelyezésével, hiszen csak a megfelelő szögben tehettem igazán tiszta vágást. Éreztem magamon a bácsikám szúrós tekintetét, töretlen figyelme minden apró mozdulatomat végigkísérte, én viszont egyedül a kezemben lévő szikére összpontosítottam.

Nem is tétováztam tovább, a tetem egyik vállától egészen a szegycsontig vezettem egy vágást. Igyekeztem jó mély metszést ejteni a testen, ám meglepettségemben önkéntelenül is felhúzódott a szemöldököm egy pillanatra, mielőtt újra semleges arckifejezést ölthettem volna magamra. Sokkal könnyebb volt ugyanis az emberi húst vágni, mint azt gondoltam. Semmiben nem volt nehezebb feladat, mint egy sertéskarajt sütésre előkészíteni. Úgy hiszem, ez akár még jobban is felkavarhatott volna.

Hirtelen émelyítően édes bűz csapott meg a vágás mélyéből. Ez a hulla korántsem volt annyira friss, mint az előzőek, amelyeken dolgoztunk, de az igazat megvallva, volt egy olyan érzésem, hogy nem minden boncalanyunk került törvényesen vagy felajánlás útján a laboratóriumba. Már bántam, hogy visszautasítottam a nagybátyám légzésvédőjét.

Néhány ködszerű leheletfoslány szökött ki az ajkaim közül, de nem engedtem, hogy eluralkodjon a testemen a remegés. Halkan megcsikorult a talpam alatt a faforgács, ahogy hátrébb léptem a boncasztaltól, hogy jobban szemügyre vehessem, milyen munkát is végeztem.

Alig pár csepp vér szökött csak fel a metszésből. Túl sűrű és élettelen volt már ahhoz, hogy vörös folyóként csorogjon ki a testből. És ahhoz is túl idegen, hogy úgy istenesen megrémítsen a látványa. Egy kevesebb mint másfél napos hullának már biztosan az asztalra is lefolyt volna a vére, onnan pedig egészen a padlóra, hogy jól beleivódjon a fűrészporba. A szikét a kötényembe töröltem, egy tintaszerű csíkot hagyva ezáltal az anyagon.

Meg kell hagyni, kitűnő metszést végeztem.

Már épp neki is láttam volna a következőnek, ám a nagybátyám egyszer csak felemelte a kezét, hogy még időben visszatartson. Az ajkamba haraptam mérgemben; hát képes voltam máris elfeledni az egyik utasítását.

Már így is vonakodott hosszabb időre tanoncának fogadni, tekintve, hogy évek óta meglehetősen rossz kapcsolatot ápoltak az édesapámmal – saját bevallásuk szerint természetesen már egyikük sem tudta felidézni, hogy mitől romolhatott meg így a viszonyuk, az én emlékezetemben viszont még mindig frissen élt az az eset.

De ha rögtön, az első boncolásomnál megmutatom, hogy voltaképpen teljességgel alkalmatlan vagyok a feladatra, akkor hiába reménykedem. Pedig úgy vágytam rá, hogy másnap én is elmehessek a bácsikám órájára!

– Audrey Rose, várjon egy pillanatot! – vette ki a kezemből a piszkos szikét, aztán kinyitott egy áttetsző folyadékot tartalmazó üveget, hogy egy rongyra lötytyintsen belőle.

Egyszerre szúrós fertőtlenítőszag kezdett el terjedni a levegőben, egészen furcsa elegyet alkotva a bomló test bűzével. Egy laboratóriumban kötelező a fertőtlenítés, és ez alól a kések sem képezhetnek kivételt. Igazán áttörölhettem volna az előzőt is.

Nem véthetek még egy ilyen banális hibát.

Körbetekintettem a pincében; az egyik fal mentén még rengeteg további test várt a sorára. Úgy nézett ki az a sok dermedt, hamuszürke végtag, akárcsak a téli, hófödte faágak. Ha nem csipkedem magam, egész éjjel itt rostokolhatunk, és ha záros határidőn belül nem talál otthon az édesapám, a tekintetes Lord Edmund Wadsworth bizony utánam küldi a Scotland Yardot.

Rangját tekintve valószínűleg egy egész kis hadsereget küldenének a keresésemre.

A nagybátyám visszadugta a fenolos üvegbe a dugót, majd odanyújtott nekem egy másik szikét. Első ránézésre egy hosszú, keskeny kenő-késre emlékeztetett, ám a pengéje még az előzőénél is élesebb volt. Az immár sterilizált eszközömmel megismételtem a tetem másik oldalán is a bemetszést. Az elhunyt vállától a szegycsonthoz érve azonban egészen a köldök felső pontjáig vezettem a vágást.

A bácsikám sosem mondta, hogy valójában milyen bonyolult művelet a mellkas felnyitása. A szemem sarkából feléje pillantottam, az ő buzgó tekintete viszont töretlenül a hullára szegeződött.

Olykor sokkal jobban megrémisztett a szemében felsejlő sötétség, mint az elhunytak, akiket szétvágott.

– Először vágja szét a bordaporcokat, hogy feltárhassa a szívet!

Éreztem a hangjából, hogy alig tudja visszafogni magát, hogy át ne vegye tőlem a feladatot. A legtöbb estjét boncolással töltötte. A hullák,

akárcsak egy-egy lenyűgöző tankönyv, igazi titkokat tártak fel előtte. Imádta felboncolni őket, valóban mintha csak egy könyvet lapozgatott volna, amikor a bőrretegek és a csontok mögé nézett. Mielőtt még túlzottan eluralkodott volna az elméjén az izgatottság, tanórákra emlékeztetvén, szaporán áttörtem a bordaporcokat, s ezzel végre feltártam a szívet és a többi belső szervet.

Azonnal meg is csapott a bomló szövetek büze, így ösztönösen hátrébb húzódtam a boncasztaltól. Hajszál híján az orrom elé kaptam a kezemet. Az első pillanattól kezdve erre a kitérülködésre várt a nagybátyám, azon nyomban meg is indult volna a tetem felé, ám mielőtt még arrébb tessékelhetett volna, a hasüregbe mélyesztettem az ujjaimat. Kitartóan tapogattam végig a különféle hártyákat és szalagokat, míg meg nem találtam, amit kezdettől fogva kerestünk.

Összeszedtem minden lelkierőmet, hogy végre eltávolíthassam a májat, így újfent átvettem a bácsikámtól a szikét, melyet a nagy feladathoz nyújtott át nekem. Egy-két vágás és húzás után fel is szabadult a szerv.

Egy nyálkás puffanással máris ráhelyeztem a kikészített bonctálcára, s valahogy azt is sikerült megállnom, hogy ne akarjam a kötényembe törölni a kezemet. Mégse várhattam el, hogy egy sűrű, nyálkás vérfoltokkal elcsúfított ruhadarabot kelljen kimosnia a nagybátyám mosónőinek; egy csepp vér még belefért, de ez...

Igazán nem kergethettünk el több cselédet a nagybátyám házától, így is elég sok pletyka terjengett már róla. Sajnos sokan egyenesen azt gondolták, hogy megtévelyodott.

– Mondja, húgom, ön szerint miben lelte halálát ez a férfi?

Rettenetes állapotban volt a mája. Függőleges és vízszintes vonalakban is meghegesedett a szövete, mintha csak kiszáradt folyók vagy csermelyek vékony medrét láttam volna az állományában. Bizonyára gyakran nézett a pohár fenekére.

– Úgy hiszem, májcirrózisban – mutattam a hegekre. – Hosszú ideje károsodhatott már a mája. – Odaléptem a férfi fejéhez, hogy felhúzzam az egyik szemhéját. – A szemfehérjéje is enyhén besárgult. Igen, ez is arra utal, hogy már sok-sok éve haldoklott.

Visszasétáltam a tálcán várakozó májhoz, majd készítettem egy met-szetet a szövetéből, hogy később a mikroszkóp alatt is megvizsgálhassam. Lemostam, és tartósítás céljából egy formalinos üvegcsébe helyeztem a mintát. Felcímkéztem az üveget, s csak ezután helyeztem a többi tartó-sított szervmetszet mellé. Végére is a kórbonctani vizsgálatoknál elen-gedhetetlen a részletes és precíz adminisztráció vezetése.

– Pompás – bólintott a nagybátyám. – Igazán remek. De mi lenne a...

Ekkor hirtelen kivágódott a laboratórium ajtaja, s egy sötét férfialak jelent meg közöttünk. Ott állt földig érő kabátban a küszöb előtt. Az arcát sem láttam, annyira mélyen a szemébe húzta a kalapját, így a korát sem tudtam megbecsülni. De egy biztos, egy rendkívül magas úrral volt dolgunk. Moccanni sem mertem, csak abban reménykedtem, hogy a nagybátyám majd előránt valahonnan egy fegyvert, ám neki még csak a szeme sem rebbent a rejtélyes figura érkezétre.

– Kész van, professzor! – Mintha ott sem lettem volna, egyenesen a bácsikámhoz intézte a szavait.

Lágy hangja alapján meglehetősen fiatalnak tűnt, ami csak még job-ban felcsigázta az érdeklődésemet. Kíváncsian vontam fel a szemöldö-kömet, hogy miben mesterkedhet vajon a nagybátyám ezzel a diákkal.

– Máris? – pillantott a bácsikám a falon lógó órára, majd a boncaszta-lon várakozó hullára, s végül rám irányította a tekintetét.

Sejtelmem sem volt, hogy ki lehet ez a faragatlan ifjú, vagy hogy mi készült el pontosan, de egy ilyen kései látogatás bizonyára semmi jót nem jelenthetett.

A bácsikám az állát vakargatta, majd egy örökkévalóságnak tűnő idő elteltével végül számító pillantással fordult felém.

– Egyedül is össze tudná varrni az elhunytat?

– Természetesen – húztam ki magam, és jó magasra emeltem az álmamat.

Nem is értettem, hogy miért kételkedik a képességeimben, tekintve, hogy alig néhány perce még a halott hasüregében turkáltam, minden segítség nélkül. Az összes feladat közül az összevarrás a legkönnyebb.

– Amelia nénikém amúgy is azt mondta, hogy páratlanul bánok a tűvel – folytattam.

De igaz, ami igaz, szerintem sem épp a bőrszövetek összevarrására gondolt, hanem csak a hímzésemet dicsérte.

– A tréfát félretéve, a nyáron egy vaddisznótetemen gyakoroltam a varrást, és gond nélkül át tudtam szúrni a bőrén a tűt. Nem hiszem, hogy ez a feladat sokkal bonyolultabb lenne.

Titokzatos vendégünk erre felkuncogott – az ördög vigye el azt a bárszonyos hangját! Magamban szinte felrobbantam a dühtől, de kifelé nem mutattam, és nem vesztettem el a hidegvéremet. Nem mondtam én semmit, ami különösebben mulatságos lett volna. Mindegy az, hogy bőr vagy lenvászon, a kézügyesség számít, s nem maga a matéria.

– Rendben – szólt a nagybátyám, majd magára kapott egy fekete kabátot, s még ugyanazzal a mozdulattal kivett valamit – de nem láttam, hogy mi volt az – egy dobozból, amely az íróasztala közelében állt.

– Akkor varrja össze a testet, amikor pedig távozik, feltétlenül zárja be a pincét.

Az ifjú vendégünk ezzel elindult felfelé a lépcsőn. Még csak hátra sem nézett, így nagy öröömre alig pár másodperc múlva úgy eltűnt, mintha ott se lett volna. A bácsikám azonban még megtorpant az ajtóban; idegességében ütemes ritmust zongorázott megviselt, sebhelyes ujjaiával az ajtókereten.

– A kocsisom majd hazaviszi, ha végzett – szólt. – A többi boncalanyra majd holnap délután kerítünk időt.

– Bácsikám, várjon, kérem! – Sebtében megkerültem a boncasztalt, hogy utána szaladhassak. – Hogy döntött végül az előadásával kapcsolatban? Azt mondta, hogy ma este ad választ.

Egy röpké pillanatra a boncasztalon fekvő, kibelezett tetemre sandított, majd vissza az én reménytől csillogó szempáromra. Láttam az arcán, hogy a szavakat és a megfelelő indokokat keresi, hogy miért is nem lenne tanácsos beülnöm a törvényszéki orvostan órájára.

És nyilvánvalóan nem az aggasztotta, hogy mi illendő és mi nem.

Édesapám szó szerint lenyakazná, ha megtudná, hogy tanoncának fogadott.

Ám végül felsóhajtott.

– Fiúruhában jöjjön, és ha meg mer mukkanni, többet be sem teheti a lábát az osztálytermembe! Értjük egymást?

– Persze, megígérem! – bólogattam nagy lelkesedésemben. – Hallgatók, mint a sír!

– Ez esetben – emelte meg nagybátyám a kalapját, hogy aztán jó mélyen a szemébe húzhassa – jobban tenné, ha még annál is csendesebb lenne. Tudja, a szemfülesek még a holtak hangját is meghallhatják.

KETTŐ VÉRBOSSZÚ

HARROW FIÚISKOLA,
LONDON
1888. AUGUSZTUS 31.

A nagybátyám szerint a torok ily brutális átmetszése normális esetben sokkalta több vérrrel jár. Alig győztem jegyzetelni, hiszen aznap reggel egy különösen iszonytató gyilkosság helyszínére hívták a bácsikámat, s erről tartott beszámolót a tanítványainak. Eléggé összevissza sikerült leírnom a gondolataimat, de ez pontosan tükrözte mindazt, ami a fejemben zajlott.

– Meg tudják mondani – Jonathan bácsi tekintete hirtelen egyenesen az én szememre szegeződött, ahogy hatalmas köröket rótt az előadóterem mélyén lévő oktatói pódiumon –, hogy vajon miként halhatott meg az áldozatunk, ha a teste alatt összegyűlt tócsa jórészt hullai véralvadékból állt? Sőt, alig tölthettünk volna meg egy félpintes üveget a vérével. Érdekes nyom, nem gondolják?

Olyan keservesen nyüsztett fel bennem a válasz, mint egy fogságba esett vadállat, ami csakis arra vár, hogy kiszabadítsam végre az általam kovácsolt ketrecéből. Azonban szavamat adtam, hogy nem engedem ki

a palackból a szellemet, így összeszorítottam az ajkamat, s csöndben, a kalapom alá rejtőzve üldögéltem tovább. Bosszankodás helyett úgy döntöttem, jobb lesz a társaim arckifejezését fürkésznem. Őket látva viszont csak egy sóhajtás gyűlt fel a mellkasomban. Legtöbbjüknek olyan „gyönyörű” zöldes színben játszott az arca, hogy azt hittem, mindjárt elhányják magukat. El sem tudtam képzelni, hogy akkor egy hulla felboncolását hogy bírnák. Diszkrétan kikapartam a körömöm alá beszáradt vért, s ezzel fel is idéződött bennem, hogy milyen érzés volt májat tartani a kezemben. Alig vártam már, hogy megtudjam, miféle új élménnyel gazdagodhatok az esti kórbonctani vizsgálaton.

Egyszer csak egy különösen jól fésült, sötétbarna hajú fiú emelte magasba a kezét, olyan szálegyenesen, mintha csak egy muskéta hosszú csöve volna. Akárcsak a frizuráját, az egyenruháját is ugyanolyan pedáns rendezettséggel viselte, ám az ujjbegyein egytől egyig tintapacák éktelenkedtek. Meglehet, túlságosan is belemerült a jegyzetelésbe, hogy mindenféle felesleges finomkodásra vesztegetse az idejét. Már korábban is elidőzött rajta a szemem; lenyűgözött, hogy milyen rendszerezetten jegyzetelt. Már-már egészen megszállottá vált, annyi tudásszomj pezsgett a vérében, s ezt akaratlanul is vonzónak találtam.

A nagybátyám egy biccentéssel fordult feléje, így a fiú megköszönte a torkát, s fel is állt a helyéről. Szikár alakja elszánt magabiztossággal emelkedett fel, ám nem a nagybátyámra, hanem egyenesen az osztály felé fordította a tekintetét. Ráncba szaladt a homlokom. Meglehetősen magas ifjú volt ő is. Ő lenne az a rejtélyes alak, aki az este berontott hozzánk?

– Nos, ha megbocsátják – szólalt meg enyhe lekezeléssel a hangjában –, számomra elég nyilvánvaló, hogy csakis kétféleképpen cselekedhetett a gyilkosunk. Ha engem kérdeznek, vagy azzal csalta valami eldugott helyre az áldozatot, hogy illetlen kapcsolatot kívánna vele létesíteni, *vagy* hátulról támadt rá. Utóbbi sem lehetett túl bonyolult, tekintve, hogy a nő enyhén szólva illuminált állapotban volt.

Bizonyossággal nem tudtam megállapítani, hiszen a nagybátyám titokzatos látogatója szinte meg se szólalt az éjjel, de ahogy a fiú hangját megfigyeltem, igenis *esélyesnek* gondoltam, hogy a két személy egy és ugyanaz. Önkéntelenül is előredőltem a székemben, mintha immár relatíve közelebből több hasonlóságot fedezhetnék fel a két alak között.

Jonathan bácsi hangosan megköszörülte a torkát, hogy tanítványa szóáradatát megállítsa, és leült az íróasztalához. Elmosolyodtam. Micsoda előny, hogy férfiruhába kellett öltöznöm! A bácsikám mindig különösen feszültté vált, ha prostituáltakról esett szó a jelenlétemben, ám ezúttal senkit sem dorgálhatott meg, hogy ilyesféle szókimondást enged meg magának egy hölgy előtt. Helyette csak kihúzta az asztala egyik fiókját, és kivette belőle a szemüvegét. Tweed öltönykabátjával még le-törölgetett a lencséről néhány maszatot, s csak aztán helyezte az orrára a szemüveget, majd ő is előrehajolt.

– Thomas, mégis miből gondolja, hogy hátulról támadtak az áldozatra? A kollégáim közül többen is úgy vélik, hogy fekvő pozícióban lelte a halálát.

Annyira meglepett, hogy a keresztnévén szólította a fiút, hogy egy darabig csak döbbenten pislogtam hol a bácsikámra, hol pedig a fiúra. Ezzel szinte teljesen megbizonyosodhattam afelől, hogy valóban Thomas látogatott meg minket az éjjel. A nagybátyám kérdésére viszont a fiú látványosan összehúzta a szemöldökét.

Aranybarna szempár csillogott a fiú markáns arcán, oly élénken, mintha egyenesen Leonardo da Vinci egyik festményéről jött volna ide közénk. S a szempillái is annyira szép dúsak voltak, hogy talán még az enyémeik sem érhettek a nyomukba. Szögletes állcsontja viszont egészen határozott kinézetet kölcsönzött a fiúnak. Ehhez aztán egy keskeny orr is társult, amelyet olyan nemesi eleganciával tartott, hogy így minden egyes pillantásából elszánt éberség áradt. Ha nem lett volna ennyire

beképzeltén tudálékos, azt hiszem, akár megnyerőnek is neveztem volna a külsejét.

– Abból, uram, hogy az állítása szerint balról jobbra haladva metszet-ték át az áldozat torkát. És tekintve, hogy a legtöbb ember valójában jobbkezes, nem lennék meglepődve, ha az elkövetőnk is jobbkezes lenne, legalábbis statisztikai adatok alapján érdemesebb ezzel az eshetőséggel számolnunk. Ebből pedig az következik, hogy egy jobbkezes gyilkos az ön által leírt, lefelé ívelő vágást a legegyszerűbb módon csakis hátulról követhette el.

Thomas egyszeriben megragadta a mellette ülő diák vállát, s addig tusakodott vele, míg lábra nem állította, hogy hatékonyan szemléltet-hesse az elméletét. Keserves székcsikorgások közepette küzdött a másik fiú, hogy kitörjön a társa szorításából, ám Thomas olyan erővel tartotta a testét, akár egy éhes óriáskígyó az áldozatát.

– Feltételezem, a mellkasánál fogva húzhatta közel magához, talán valahogy így... – ezzel meg is penderítette a társunkat –, majd egy szél-sebes mozdulattal átvágta a torkát. Tehát először így, még amikor állt a nő, aztán még egyszer, ahogy a hátára esett. Szerencsétlen fel se foghatta, hogy mi történt.

Ezzel be is mutatta, hogy a gyilkos miként fejezhette le kis híján az áldozatát, úgyhogy végre elengedte a fiút. Aztán mintha mi sem történt volna, átlépett a kőpadlón rémülten fekvő társán, s visszaült a helyére.

– A vágóhidakon, úgy hiszem, a vértócsák tekintetében pont a fordítottját tapasztalnánk, mert ott ugyebár fejfelé lefelé lógatva vágják el az állatok torkát – folytatta, immár újfent könnyen a hangjában.

– Nohát! – A nagybátyám akkora erővel csattintotta össze a két tenyerét, hogy a taps hangja még sokáig visszhangzott az előadóteremben.

Ijedtemben fel is ugrottam, de megkönnyebbülten tapasztaltam, hogy az osztály jó része is hasonlóképp megrettent a hirtelen felkiáltástól.

Semmi kétség, az én drága bácsikám szenvedélyesen rajongott a gyilkosságokért.

– Akkor elmondaná, hogy a kerítés teteje miért nem fröcskölődött össze vérrel? – provokálta tovább a fiút, s tapsolás helyett már az öklét kezdte ütögetni a tenyerébe. – Amint elvágta az ütőeret, szép ütemesen mindent tele kellett volna spriccelnie a nő vérének. De szóljanak, ha tévedek!

Thomas erre csak bólintott, mintha mindvégig erre a kérdésre várt volna.

– Azért ezt sem olyan nehéz kitalálni, nemde, professzor? Bizonyára kendőt viselt a nyakában, amikor még először esett neki a gyilkos, aztán meg valahol elhagyták. De az is lehetséges, hogy maga az elkövető tépte le az áldozat nyakából, hogy megtörölhesse vele a kését. Talán idegbajos az illető, vagy valami hasonló.

A fiú szavaira olyan súlyos csönd ült közénk, mint az a sűrű köd, amely az East Endre is gyakorta száll. A lelki szemeink előtt élénken lejátszódott a véres jelenet. A nagybátyám többször is kihangsúlyozta, hogy milyen fontos az ilyen esetekben függetleníteni magunkat az érzelmeinktől, de számomra nehéz volt úgy gondolni egy nőre, mintha csak egy vágásra szánt jószág lenne. Még akkor is, ha ilyen megvetendő foglalkozást űzött.

Hirtelen elakadt a lélegzetem. Bosszantó módon, Thomas ugyanolyan mesteri pontossággal tudta elképzelni a gyilkos gondolkodását, mint ahogy az érzelmeit is uralni tudta; olybá tűnt, ha arra volt szüksége, ő gond nélkül le tudott kapcsolni mindent, ami benne játszódott. A bácsikám nem siette el a válaszadást, ám aztán egyszer csak széles vigyor ült ki az arcára, miközben szeme parázsként izzott fel, akárcsak egy őrülté. Mélyen, legbelül, engem ugyanekkor irigység öntött el, noha magam sem tudtam, hogy valójában mi keltette bennem ezt az érzést. Tán arra vágytam, hogy rám tekintsen ilyen büszkeséggel a nagybátyám? Vagy inkább

a beszélgetőtársát, ezt a nagyképű fiút irigyeltem el tőle? A társaim közül ő legalább nem reszketett, mint a nyárfalevél ettől a borzasztó kegyetlenségtől. A félelem még egyetlen esetet sem oldott meg, egyetlen gyászoló családnak sem nyújtott vigaszt – úgy tűnt, ezt Thomas is jól tudja.

Sebtében rendeztem a gondolataimat, hogy figyelni tudjak az előadásra.

– Kiváló következtetési képesség, Thomas. Én is úgy hiszem, hogy hátulról támadtak a nőre, s nem fekvé lelte a halálát. Nagy valószínűséggel egy hat és nyolc hüvelyk közötti kést használhatott a gyilkos. – A bácsikám egy pillanatra elhallgatott, hogy megmutassa, nagyjából mekkora lehetett a fegyver.

Rettenetes érzés fogott el. Körülbelül ekkora lehetett az a szike is, amelyet az előző este a kezemben tartottam.

– Az alhasat – köszörülte meg a torkát a bácsikám –, úgy hiszem, post mortem metszhette fel a gyilkos, tekintve, hogy milyen egyetlen vágást ejtett. De még azt is megkockáztatnám, hogy valaki megzavarta, s így nem tudta megszerezni, amit akart. Egyébiránt én balkezesnek gondolnám, bár egyéb nyomok alapján az sem lehetetlen, hogy mindkét kezét egyformán jól tudja használni.

Az első sorból félve ugyan, de felemelte a kezét az egyik fiú.

– Ezt hogy érti? Mármint ön szerint mit akarhatott megszerezni a gyilkos?

– Nos, reméljük, hogy erre sosem kapunk választ – pödörte meg fakó bajuszát a nagybátyám.

Többször megfigyeltem már ezt a szokását – talán ez segített neki gondolkodni, ha valami különösképp foglalkoztatta –, így megérezttem, hogy nem épp felemelő lesz a folytatás.

Izgalmamban önkéntelenül is a székembe kapaszkodtam, s akkora erővel szorítottam, hogy teljesen elfehéredett az öklöm. Engednem kellett a szorításomon.

– De kifejezetten edukációs célzattal, most megosztom önökkel az elméleteimet – folytatta, s újból körbenézett a teremben. – Úgy vélem, hogy a nő szerveit akarta megszerezni, de a felügyelő urak ebben nem értenek velem egyet. Így hát, őszintén remélem, hogy nekik van igazuk.

A bácsikám elmélete annyira felcsigázta a társaimat, hogy utána hosszasan a gyilkos esetleges szervrablási szándékáról tárgyalt az osztály. Én viszont inkább kiszellőztettem volna a fejemet, úgyhogy nekiláttam a füzetemben vázlatokat készíteni arról a sok-sok ábráról, melyeket még az óra elején firkantott a táblára a nagybátyám. Felboncolt disznók, békák, patkányok, és rengeteg más iszonytató forma, mint például az emberi bélrendszer és tömérdék szív díszítette a jegyzeteim lapjait.

A füzetem telis-teli volt olyan rajzokkal, amik nem igazán tartoztak a tipikusan elfogadott, nőies érdeklődési területek sorába, de én mégis megszállott kíváncsisággal tanulmányoztam ezeket az ábrákat.

Ám egyszer hirtelen egy sötét árny vetült a füzetemre. Még csak meg se szólalt, de már a jelenlétéből éreztem, hogy Thomas csatlakozott a társaságomhoz.

– A test bal oldalát árnyékolja, máskülönben az egész rajz csak egy bődületes nagy vértócsára fog hasonlítani.

Olyan ideges lettem ott hirtelenjében, hogy minden izmom megfeszült, de azért annyira mégiscsak sikerült megőriznem a hidegvéremet, hogy fegyelmезetten összeszoríthassam az ajkamat, mintha csak egy figyelmetlen boncmester varrta volna össze. Pedig fortyogott bennem a düh, hihetetlen, de szinte perzselte belülről az egész testemet; milyen utálatos reakciót váltott ki belőlem ez a bosszantó alak. Thomas azonban még nem fejezte be a rajzaim kritizálását.

– Bocsásson meg, de tényleg inkább rádírozza ki azt az idéetlen maszatolást – szólt. – A lámpa ebből a szögből világította meg a testet. Ez így teljesen pocskék!

– Bocsásson meg, de inkább a maga dolgával törődjön! – Bosszúsan csukódott le a szemem, de hát átkozhattam is magamat. E pillanatig olyan szép csöndben voltam, s azt is megálltam, hogy ne elegyedjek szóba a társaimmal, mégis egyetlenegy apró, pici botlás keresztbe tehet a tanulmányaimnak.

Végül aztán rájöttem, hogy ahogyan egy támadni vágyó kutya felé sem szabad kimutatni a félelmet, itt is hasonlóképp kell cselekedni, így hát felemeltem a fejemet, s immár elszánt bátorsággal álltam Thomas szúrós tekintetét. Egy halovány mosoly ült a szája sarkában, nekem bezeg olyan hangosan dörömbölt a szívem, mintha csak a Trafalgar téren száguldozott volna egy fogatos ló. Emlékeztetnem kellett magamat, hogy ez a fiú nem több egy felfuvalkodott békánál, tehát a szívem is csak az idegesség miatt ver ilyen szaporán. Inkább fürdenék egy nagy adag formalinban, mint hogy egy efféle idegesítő fickó miatt zárjanak ki a nagybátyám tanóráiról.

Akármilyen jóvágású fiatalemberrel is volt dolgom.

– Igazán hálás vagyok, hogy megosztotta velem az észrevételeit – csikorgattam a fogaimat, s igyekeztem jól elmélyíteni a hangomat, már ahogy tőlem tellett –, de megköszönném, ha most inkább magamra hagyna. Szeretnék a tanulmányaimra koncentrálni.

Erre olyan izgatott fény csillant fel a fiú szemében, hogy biztos lehettem benne, felfedezte a titkomat. S nemcsak hogy felfedezte, látványosan el is szórakozott rajta. Így hát ott ültem előtte, mint egy csapdába csalt kisegér az eszes macska mancsai közt.

– Ahogy kívánja, Mr. ...? – A mondata végén alaposan kihangsúlyozta azt a „mistert”, így semmi kétségem sem lehetett afelől, hogy tökéletesen tudja, hogy nem egy férfitársával beszélgetett, ám isten tudja mi okból, úgy döntött, hogy közreműködik a játékomban.

Valamelyest azért megkönnyebbültem, hogy megkegyelmezett nekem, ezért halkabbra vettem az eltorzított hangom, hogy csakis ő, s

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

senki más ne hallja a következő szavaimat. Ám ekkor újra heves kalapálásba kezdett a szívem; ráébredtem ugyanis, hogy immár lett egy közös titkunk ezzel a fiatalemberrel.

– Wadsworth. Audrey Rose Wadsworthnek hívnak.

Rögtön megértés suhant át a fiú arcán, majd egy röpké pillanat erejére a bácsikámra esett a tekintete, aki egyébként még mindig a társaink élénk eszmecseréjét vezényelte. Aztán viszont kinyújtotta felém a kezét, s így félénken kezet ráztam vele. Nagyon reméltem, hogy idegességemben nem volt túl izzadt a tenyerem.

Végére is, talán nem lehet olyan rossz, ha lesz kivel átbeszélnem az eseteket.

– Bár úgy hiszem, tegnap este már találkoztunk – bátorkodtam ezzel is előrukkolni, Thomas viszont meglepetten húzta össze a szemöldökét, így hát amilyen könnyen jött, olyan könnyen ment: odalett a bátorságom. – A bácsikám laboratóriumában, nem?

Erre viszont már a tekintete is elsötétült.

– Ne haragudjon, de sejtelmem sincs, hogy miről beszél. Most beszéllek önnel először.

– Az igazat megvallva, nem is be...

– Örülök, hogy megismerhetem, Wadsworth. Biztosra veszem, hogy felettébb érdekes beszélgetésekben lesz részünk az elkövetkezőkben. És egyébként a következőig egyáltalán nem is kell olyan sokat várnunk, ma este segédkezem a nagybátyjának. Addig is esetleg megoszthatnám önnel néhány elméletemet?

Az arcom újból rózsás színt öltött.

– Miről is pontosan?

– Nos, hogy miféle indokból csatlakozott az óránkhoz. Ez egyszerűen hallatlan! – vigyorgott rám. – Nem mindennap találkozni ilyen furcsa lánnyal.